

Zamyšlení z
„buše“

Můj vztah s Kristem.....?

„Jak mohu prohlubovat svůj vztah s Kristem, jak mohu posilovat svoji víru? Cítím, jak se mi nedaří, v běžném každodenním životě, vnímat přítomnost Boží. Pak „dělám kotrmelce – přešlapy“.

A žít neznamená nedělat „přešlapy“, ale s důvěrou v Boha, je zvládat. A jak mi vždycky připomíná otec Arnošt, proto žiji, abych se přes moje „přešlapy“ – nedokonalosti, které mi Pán pomáhá zvládat, dostala k dokonalosti – věčnosti.

Ono pomyslné „vodítko“ se snažím hledat, mimo jiné, také ve „**slově života**“, což je komentář k úryvkům z Písma, jak může působit Boží slovo v životě křesťana. Toto slovo každý měsíc vydává **Hnutí fokoláre**.

Zkrácené slovo života na srpen 2019, které přináším na druhé straně zní:
„**Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce!**“ (Lk 12,34)“

Hnutí fokoláre (Movimento dei Focolari),

druhým názvem Dílo Mariino (Opera di Maria), je celosvětové ekumenicky otevřené převážně katolické hnutí, které v roce 1943 založila v Tridentu, na pozadí zmaru působeního světovou válkou, skupina děvčat ve věku 15–25 let v čele s katoličkou **Chiaraou Lubichovou**.

Hnutí chce přispívat ke všeobecnému bratrství a budovat jednotu velké lidské rodiny na základě Ježíšovy modlitby „aby všichni byli jedno“ (Jan 17, 21). Klade důraz na dialog uvnitř církve i mezi církvemi a náboženstvími a s osobami jiného přesvědčení. Hnutí vzniklo jako laické, postupně však získalo mnoho členů a velký vliv i mezi biskupy.

V bývalém Československu se Hnutí fokoláre začalo rozvíjet v průběhu šedesátých let.

Chiara Lubichová se narodila 22. ledna 1920 v italském Trident

V době dospívání neměla lehký život - Mussoliniho Itálie, válka, nejistota, boje o vítězství a boj o život.

Když bylo Chiaře devatenáct let, jela s několika dalšími studentkami do Loreta. Ve velkém chrámu, kam přicházejí poutníci z celé Itálie, je "domeček Svaté rodiny", začernalý stovkami čadících svíček. Chiara vzpomíná, jak většinu času trávila v této "chyšce", dojatá oním místem a pocitem bezprostřední blízkosti Svaté rodiny. Tehdy poprvé ji napadlo, že i okolní svět by měl prožít znovu "Nazaretský domov".

13. května roku 1944 zažívá Trident velké bombardování. Rodiče se rozhodují odejít do hor. Chiara však cítí, že její místo je v ohroženém městě mezi přítelkyněmi, které jsou přitahovány stejným ideálem jako ona a tak zůstává. Těžko se s rodiči loučí, ale svoje místo teď vidí v Tridentu.

Tatínek jí požehnal, rozloučili se, ale teď je najednou sama v liduprázdných ulicích, prochází sutinami, překračuje stromy vyvrácené z kořenů a po tvářích jí tečou slzy. Někjaká cizí žena ji popadne za ramena a křičí: "Čtyři mi umřeli!" To už Chiara přestává plakat steskem. Mezi tou spoustou bolesti kolem se snaží umlčet vlastní bolest. Hledá své přítelkyně a díky Bohu všechny žijí. Sedm děvčat mezi 15 a 24 roky si během několika dnů najde malý byt. **První fokoláre**.

Více na www.focolare.cz

Zdena Kalendová

**„Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce!“
(Lk 12,34)**

„Srdce“ je sídlem našich hodnot, kořenem našich konkrétních rozhodnutí; je tajným místem, kde hrajeme o smysl života: čemu dáme skutečně první místo? Co je našim „**pokladem**“, pro který jsme schopni zanedbat všechno ostatní?

Je to otázka svobody: nestát se otroky majetku, ale být jeho skutečným pánem.

Chceme-li se osvobodit z otroctví vlastnění, rada Chiary Lubichové zní:

„Proč Ježíš tolik trvá na odpoutanosti od majetku a dokonce z ní činí nezbytnou podmínku pro jeho následování? Protože prvním bohatstvím našeho života a naším pravým pokladem je On!

Chce nás mít svobodné, s duší osvobozenou od každé připoutanosti a od každé starosti, abychom ho mohli skutečně milovat z celého srdce, z celé mysli a ze všech sil. Mějme rádi své bratry a sestry a buďme připraveni kvůli nim riskovat všechno. I když se nám to nezdá, máme mnoho majetku, který můžeme dát do společného. Můžeme dávat city svého srdce, projevit svoji srdečnost, sdělovat radost; máme čas, který můžeme dávat k dispozici, modlitby, vnitřní bohatství, které můžeme vložit do společného.

Marisa a Agostino, kteří jsou manželé už třicet čtyři let, vyprávějí: „Osm let po svatbě šlo všechno jako na drátkách. Dům i práce byly přesně takové, jak jsme si přáli, ale pak přišel návrh, abychom se přestěhovali z Itálie do jedné latinskoamerické země a podpořili tam mladou křesťanskou komunitu. Oba jsme mezi mnoha pochybnostmi, obavami z neznámé budoucnosti, ohlasy lidí, kteří tvrdili, že jsme se zbláznili, cítili, že slyšíme jeden hlas, který nás naplňuje pokojem – hlas Ježíše, který nám nabízel: „Pojď a následuj mě“ Poslechli jsme ho. Ocítli jsme se tedy v úplně jiném prostředí, než na jaké jsme byli zvyklí. Mnoho věcí nám chybělo, ale cítili jsme, že za to zase získáváme jiné, například bohatší mezilidské vztahy.

Také jsme zažili silnou zkušenost s prozřetelností. Jednou večer jsme uspořádali malý večírek a každá rodina měla přinést nějaké typické jídlo. My jsme se zrovna vrátili z návštěvy v Itálii a měli jsme pořádný kus parmazánu. Zápasila v nás chuť podělit se o něj s ostatními rodinami a pomýšlení, že tím nám brzy dojde. Vzpomněli jsme si ale na Ježíšova slova: ‚Dávejte, a dostanete...‘ (Lk 6,38). Podívali jsme se na sebe a řekli jsme si: opustili jsme rodnou zemi, práci, příbuzné a teď bychom lpěli na kousku sýra? Kus jsme ho tedy ukrojili a vzali s sebou. Za dva dny najednou zvonek. Byl to nějaký neznámý turista, přítel našich přátel, a vezl nám od nich balík. Otevřeli jsme ho – byl to obrovský kus parmazánu. Ten Ježíšův slib: ‚... míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína‘ opravdu platí.“
Letizia Magri

„Jak tedy mohu Já žít toto slovo života? :

V posledních dnech prožívám období kladení si otázek a rozhodování se. Každé ráno se snažím v modlitbě odevzdat do Božích rukou a prosím Pána, aby mi dal poznat svoji vůli. A odevzdávám se do ochrany Panny Marie, ať mám sílu, jako ona, Boží vůli přijmout. Ne vždy to ale dokážu a často se mi ukrádají myšlenky, co mohu ztratit, co mou získat?...

*Nemusím odevzdávat svůj majetek, nemusím se s nikým o nic dělit, ale je potřeba abych se odevzdala do Božích rukou, dávat sebe i Jeho lidem kolem sebe a nemít zbytečné obavy.... On je mým **pokladem**, který mi dává to největší bohatství a to svoji lásku a pomoc. Jen je třeba Ho vnímat, snažit se oprostit od pochybností a prosazování sebe a jistě pak dostanu od Pána onou mírou dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou.....*